

vader en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Klaus Seher (70) is vader van Birgit (40) en Marc (39) en opa van zes kleinkinderen

“Birgit is een modelmoeder, ze is heel lief voor haar kinderen Jorn en Jitske, maar kan ook streng zijn. Ik was helemaal geen strenge vader. Wel vond ik het belangrijk om Birgit en haar broer Marc normen en waarden bij te brengen. Beleefd zijn, doen wat er wordt gezegd, netjes eten. Maar ik zag nog weleens wat door de vingers. Als mijn vrouw iets had verboden, zei ik later tegen Marc en Birgit: ‘Niet meer doen, maar zo erg was het ook weer niet, hè?’

Met mijn vrouw pas ik elke dinsdag op Jorn en Jitske. Ik vind het leuk om te zien hoe ze zich gedragen en ontwikkelen. Dat kan ik me van mijn eigen kinderen niet eens meer herinneren. Het opvoeden probeer ik zoveel mogelijk aan Birgit en haar vriend Richard over te laten, maar ik heb er geen moeite mee om Jorn af en toe flink de waarheid te zeggen. Dat moet mogen. In zijn eentje is het een schat van een kereltje, met zijn zusje erbij is het bal. Hij gaat ruw met haar om, is een beetje jaloers. Kennelijk heeft hij dat zelf niet helemaal door. Daar maak ik me dan boos om, ook al is Jitske een bikkelaar. Zij trekt zich weinig van haar broer aan.

Ik weet nog goed dat Birgit ons belde om te vertellen dat hun zoon Kjell bij de geboorte was overleden. Het was half acht, mijn vrouw en ik lagen nog op bed. Ik kon het niet geloven, dacht: ‘Dat kan niet, dat bestaat niet.’ Ik wist niet wat ik tegen Birgit moest zeggen. We zijn diezelfde middag, toen Birgit en Richard uit het ziekenhuis kwamen, bij ze langsgegaan. Ik heb er veel waardering voor hoe ze met de dood van Kjell omging. Hij hoorde er gewoon bij, was de hele tijd in huis. Als er visite kwam, konden ze Kjell even zien, boven in zijn wiegje. In de auto op weg naar het crematorium droeg Birgit hem bij zich, het kistje stond leeg achterin. Ze heeft hem er, samen met Richard,

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Het overrompelde me om hem te zien huilen’

Birgit Seher (40) is moeder van Jorn (6), Jitske (2) en de overleden Kjell

“Mijn vader is een onwijs lieve vader. Hij was niet streng en liet me vrij. Wilde ik in de regen buitenspelen? Hij vond het geen probleem. Alleen met tafelmanieren en omgangsvormen was hij strikt. Onbehouwen eten, broodkruimels in de boterpot, ik heb daar ook een hekel aan. Dat levert soms de nodige stress aan tafel op. Ik vind het moeilijk om de balans te vinden tussen netjes eten en het gezellig houden. Ik weet niet of het vroeger bij ons thuis de sfeer aan tafel ook wel eens verpestte. Ik dacht soms wel: ‘Ja, nu weet ik het wel’ of ‘Als ik later maar niet zo als mijn vader word.’ Maar help, ik doe het nu ook en herken mezelf weer in Jorn als hij bijvoorbeeld zegt: ‘Ja mam, dat zei je net ook al.’

Er zijn wel meer overeenkomsten tussen mijn vader en mij. Als ik hem bezig zie met Jorn, die best druk is, valt het me op dat hij erg ongeduldig kan zijn. Dat herken ik van mezelf. Net als mijn vader, die samen met mijn moeder één dag in de week bij ons op de kinderen past, zit ik er soms te snel bovenop. We zouden allebei wat vaker tot tien moeten tellen.

Mijn vader was de eerste van mijn familie die we vertelden dat Kjell tijdens de geboorte was overleden. Door een navelstrengverzakking kon Kjell er niet uit, waardoor hij uiteindelijk overleed door zuurstoftekort. Ik belde mijn vader vanuit het ziekenhuis. Het viel stil aan de telefoon. Hij wist niets te zeggen op dat moment.

Na de dood van Kjell heb ik mijn vader voor het eerst hard zien huilen. Ik liep de slaapkamer binnen, waar hij bij Kjell stond te huilen. Het overrompelde me. Ik gaf hem een aai over zijn arm, een kus. Kjells dood was verschrikkelijk, het voelde alsof er een bom in mijn hart ontplofte. Ik heb er met mijn vader nooit over kunnen praten. Ik ben geen goede prater en hij al helemaal niet. Hij is een introverte man. Ik kan me nog goed herinneren dat ik als puber een keer boos tegenover hem op de salontafel zat. Ik weet niet meer wat er precies aan de hand was. Of het nou om een vriendje ging bij wie ik wilde blijven slapen of dat het over uitgaan ging. Ik wilde het in ieder geval met hem bespreken, maar hij sloeg volledig dicht. Hij had zijn mening niet klaar, wist niet wat hij moest zeggen.

[Lees verder op pagina 28>](#)

‘Indrukwekkend hoe ze met Kjells dood omging’

Klaus >

voor de dienst zelf in opgebaard. Na de dienst hebben ze het kistje samen dichtgemaakt. Het maakte veel indruk op me. Ik herinner me dat ook de dames die koffie schonken, stonden te huilen.

Op verzoek van Birgit heb ik foto's gemaakt vanaf de dag dat Kjell thuis was tot en met de dienst. Ik wilde het allemaal zo goed mogelijk voor het nageslacht vastleggen. Ik vond het prettig om te doen, fotograferen is een hobby van me. Maar om nou te zeggen dat het me heeft geholpen om met mijn verdriet om te gaan? Nee. Daarvoor was het te heftig. Ik moet er nog steeds niet te veel aan denken, anders krijg ik weer een dikke strot.

Kjells dood is me niet in de koude kleren gaan zitten, ik heb echt met Birgit en Richard meegeleden. Mijn eigen kind verloor een kind, ik huilde heel wat af. Met mijn vrouw kon ik er gelukkig goed over praten, Birgit wilde ik er niet mee lastig vallen. Helemaal niet als we bij haar thuis waren. Ik weet nog dat ik de dag dat ze uit het ziekenhuis kwamen, naar het park op de hoek ben gelopen. Daar heb ik op een bankje zitten janken en een zakenvriend gebeld om tegenaan te praten. Toen ging het wel weer.

De geest van Kjell zwerft nog steeds door hun huis. Er staan foto's van hem, op een speelgoedtreintje staat zijn naam. Ontroerend vind ik dat. Het is Birgits manier van rouwverwerking, ik vind het heel gezond."

Birgit >

Ik was zó boos omdat ik geen reactie kreeg. Ik weet niet alles van zijn jeugd, maar wel dat hij al vroeg zelfstandig was. De band met z'n vader was niet hecht. Als je je gedachten en emoties niet hebt kunt spiegelen, kan ik me voorstellen dat het moeilijk is om je te uiten. Maar door niets te zeggen maakt hij het zichzelf eigenlijk moeilijker dan nodig is.

Zodra we thuis waren met Kjell, stonden mijn ouders op de stoep. Ik heb mijn vader meteen gevraagd om foto's te maken. Van ons met Kjell en later van de dienst. Ik dacht dat dat voor hem een stukje rouwverwerking kon zijn. Ik denk dat hij het ook prettig vond om iets te kunnen bijdragen.

Mijn vader is gek op al zijn kleinkinderen, maar met Jorn is het net even anders. Mijn opa had dat ook heel sterk: mijn broertje was alles voor hem en ik vroeg me toen af waarom dat toch was. Ik weet het nog steeds niet. Misschien heeft het verlies van Kjell er ook iets mee te maken dat mijn vader zo gek is met Jorn. Het is zijn enige levende kleinzoon."

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.